

Civil - ulydighed – ikke – vold i Europa

Ikke-voldelige aktionsformer

Mål – midler – metoder – forudsætninger

Ved at aktionere, ønsker man at ændre på forhold, som man ikke kan ændre ved brug af normale demokratiske metoder. Hertil er flere grunde. Politikeres uforlignelige talenter for at snakke uden om, for at fortie, at behandle hastesager i hurtigt arbejdende udvalg, som i ubemærkethedens dunkle lys forsvinder i den blå luft, i syltekrukker eller under gulvtæpperne.

Medierne ejes hovedsageligt af kræfter med borgerlig observans, hvorfor reformister har svært ved at komme til orde. I vor såkaldte frie kapitalistiske verden er ytringsfriheden et begreb, der må tages med forbehold.

Overophedede elementer fristes derfor over evne til brug af rådne æg eller maling i debatten.

På arbejdsmarkedet føres næsten kontinuerligt konflikter, hvor man primært aktionerer for bedre arbejdsforhold, (sikkerhed) og sikring mod arbejdsløshed.

Sikkerhedsproblematikken deles i flere tilfælde af arbejdsmarkedets aktører og med forbrugeres interesser, hvilket især gælder i kampen mod krig – forurening og faren ved brug af kemikalier.

Faren for radioaktiv bestråling har igennem årene haft flere omdrejningspunkter.

1. Atomkraft, som var én af flere forudsætninger for udvikling af atomvåben, blev startsignalet til verdensomspændende protestaktioner mod Den Kolde Krigs vanvittige oprustning og frygten for global udslættelse.

2. Faren for radiokativt udslip.

3. Farerne ved lagring af radioaktivt affald.

4. Bestråling af – samt kemisk behandling og manipulation med fødevarer.

Midler

Økonomisk boykot

1. Rettet mod salg til forbrugere

a. Inderne boykottede køb af importeret tøj og afbrændte store lagre af tøj hovedsageligt importeret fra England. Formålet havde et socialt sigte, da en meget stor del af befolkningen var beskæftiget med vævning, men som ved import af industrilandes billige tøj blev arbejdsløse.

Et af denne boykots følger blev en massiv arbejdsløshed, der ramte titusinder af engelske tekstilarbejdere.

Gandhi foregik sine landsmænd med et godt eksempel ved at spinde og væve sit eget tøj.

Omkostningerne ved en miljørigtig produktion kan ikke altid forrentes i de vestlige industrilande sammenlignet med områder f. eks. i ulande, hvor der intet hensyn tages til den uhørt billige arbejdskraft, som stadig ofte er børn – straffefanger – enlige kvinder.

Se Bhopal katastrofen si 129.

Også danske virksomheder lader en stadig større del af sin produktion overflytte til lande med et betydeligt ringere social stade og dermed lavere lønniveau.

Dokumentation

kan du let få, hvis du ved køb af en vare, som du mistænker for at være produceret i et sådant område, kan du blot bede forretningen om på en kvittering garantere, at varen ikke er produceret af børn eller fængselsfanger.

Jeg gjorde dette konsekvent ved køb af sko, og måtte til sidst for ikke at risikere at gå barfodet, tage til takke med et par sutsko.

Hvis ikke det lykkes at højne levestandarden og arbejdsbetin-
gelserne i ulandene, vil der være tale om eksport af arbejdspladser
og af forurening. Fagbevægelsen og F.N. arbejder på at skabe disse
forbedringer, men det går uhyre langsomt og man skal næppe for-
vente at se resultater i de første generationer.

b. Det engelske monopol på salt betød, at den indiske befolkning be-
talte en langt højere pris end den på verdensmarkedet gældende.

Igen foregik Gandhi sine landsmænd med et godt eksempel ved
symbolsk at samle en klump salt op af havet for sluttelig at gå i
fængsel som straf.

c. 85 år gammel bad min mor mig hjælpe sig med at fremstille
skilte, som hun og jævnaldrende veninder derefter stod med i flere
dage foran et supermarked for at få dette til at tage en utvivlsomt
skadende varegruppe ned fra hylderne.

Protesten lykkedes – varerne forsvandt.

**Boykot med positiv effekt for industrilandes producenter,
men til skade for ulandes bønder**

Ulandes landbrugere påføres en urimelig konkurrence fra EU.

Eksempel: Sukker

Forbrugerne indenfor EU betaler tre gange verdensmarkedsprisen
for sukker. Ved at udelukke landmænd (toldmur) udenfor EU kan
prisen holdes kunstigt oppe, dermed bliver der råd til at støtte suk-
kerproducenterne i EU, og til at man udenfor EU kan sælge sukker
til dumpingpriser.

Konsekvenser

Urimelighederne forstærkes yderligere ved, at de vestlige lande, i
den frie konkurrences hellige navn for en mængde andre varegrup-
per underbyder ulandes bønder.

For at overleve fattigdommens forbandelser fristes bønderne
derfor over evne til at producere narkotika, ofte medens forargede
modstandere i andre lande, lukker det ene øje.

Narkoproduktionen er primært koncentreret i lande som Afgha-
nistan – Burma – og i Syd og Mellemerika.

Narkoproduktionen bruges stadig af USA som begrundelse for at blande sig i flere syd og mellemamerikanske staters indre forhold. Denne indblanding har forårsaget oprør – frihedskampe i generationer og har kostet folkene nød – lidelser og død.

Under den kolde krig produceredes opium i Khan stammens områder i Burma. Da Khanstammens ledere var flygtede officerer fra de antikommunistiske Kuomintangstyrker efter borgerkrigen i Kina, bekæmpede de efter bedste evne Burmas kommunistiske styre, hvilket under den kolde krig passede som fod i huse til USAs politik.

(For god ordens skyld, jeg har rejst flere gange i Burma og fordømmer det undertrykkende diktatur. ÅS)

Bønderne har ført en modstandskamp og har vel ladet denne finansiere ved salget af narkotika med USA som det primære marked.

USA har indirekte indsat tilsyneladende demokrater (marionetter), som ved terror og med militær bistand fra USA har bekæmpet disse modstandsorganisationer,

Terroren mod landbefolkningen foretages af illegale regeringsstøttede dødspatruljer.

I supermarkeder – sælges kaffe fra disse lande under varemærket

Max Havelaar. På kaffeposerne kan læses:

Max Havelaar – mærket på denne pose kaffe er din garanti for, at kaffebønderne får en fair pris for deres varer, og at de er sikret ordentlige arbejdsforhold.



Ofte er man vel i tvivl om, hvad man kan gøre for at forbedre vort miljø og de sociale kår for medmennesker. Vi er vel næppe selv klar over, at vi ved vort valg af varer, styrer udbuddet og dermed produktionsmetoderne.

Billedet viser kaffe, som skulle sikre, at kaffebønderne får en rimelig pris, derudover kan man endda vælge økologisk kaffe.

Kaffen er desuden dyrket på en måde, som tager størst muligt hensyn til miljøet. Kontrolleret af Max Havelaar Danmark.

Læs mere på [www. Maxhavelaar.dk](http://www.Maxhavelaar.dk)

Boycot, som har lighedspunkter med hærværk

I flere tilfælde fik Supermarkeder i Danmark og udland en telefonalarm, hvor det oplystes, at frugt, specielt appelsiner mærket Yaffa, importeret fra Israel var forgiftede.

En kontrol viste, at der var prikket et mindre hul i appelsiner. Da man frygtede, at nogen med en kanyle havde indsprøjtet gift, blev lagrene destrueret. Jeg kan ikke mindes, at jeg har set israelsk frugt i supermarkederne i de senere år, så alt i alt må metoden betegnes som effektiv, uanset om man fordømmer eller sympatiserer med den.

Det kan dog ikke afvises, at den manglende import af varer fra Israel skyldes forbrugeres fordømmelse af Israels politik og voldelige fremfærd i Palæstina.

Økonomisk boykot for at beskytte miljøet

En af oliegi-giganten Shell's boreplatforme, Brent Star, skulle skrottes, da det ved et tilfælde blev afsløret, at planerne gik ud på, at den skulle sænkes i havet, slog en række miljøorganisationer alarm og protesterede.

Effekten var dog til at overse, først rasede en heftig debat i medierne, hvor eksperter traditionen tro udtalte sig til gunst for de bagmænd, der betalte dem.

Først da bilister iværksatte en boykot over alt i Europa gav Shell sig. Boreplatformen blev slæbt til en norsk fjord, hvor den under kontrol blev skrottet.

Økonomisk boykot mod racisme

Den tidligere fremtrædende østrigske politiker Jörg Haider f. 1950 fremsatte offentligt udtalelser, hvori han usmykket viste sin sympati for nazismen. I lighed med et tilsvarende dansk parti vendte han sig mod asylansøgere, indvandrere – de fremmede.

Da han var valgt ind i det østrigske nationalråd og var Landes-hauptmann for Kärnten fra 1980 – 91, opfattedes han som talsmand for den østrigske stat. Østrig var netop på vej ind i EU.

Politikere i EU forlangte ham fjernet og erstattet med een, der var i overensstemmelse med EUs opfattelse af menneskerettighedskonventioner, ellers ville man boykotte den østrigske stat.

Haider kunne nemlig kun opfattes som en politiker, der repræsenterede Østrigs meninger og holdninger. Den efterfølgende debat var yderst heftig, men det danske søsterparti besøgte dog Østrig og gav udtryk for sin sympati.

Da Haider havde stor tilslutning i Østrigs vælgerskare, skete intet med effekt, før turister afbestilte deres ferierejser og dermed gennemførte et omfattende boykot.

Nu skal man ikke glemme, at Østrig var en af Hitlers højborg, og at Østrig stadig rummer mange borgere med nazistisk observans.

Mod atomkraft

Lovgivningsmagten presses

Organisationen til Oplysning om Atomkrafts historie.

Forberedelserne til oprettelsen af OOA skete i vinteren 1973. Atomkraften havde været forberedt på RISØ og i el-selskabernes kraftværksafdelinger siden 1950. erne.

Under den såkaldte oliekrise i 1973 fremlagde elværkerne planer om en hurtig indførelse af atomkraft i Danmark.



Plakaten er blot et af mange vidnesbyrd om de mange, lange marcher her i Danmark, i Europa, i USA og i den øvrige verden – kommunistlandene dog undtaget.

Danmark undgik atomkraftens velsignelser og forbandelser takket været protestbevægelserne.

På dette tidspunkt var der stort set ikke blevet sat spørgsmålstegn ved atomkraft i den offentlige debat.

Samtidig med at folketinget havde energipolitisk debat, i november 1979 gik startskuddet for „Folkepeje – kampagnen“.

Den skulle vise, at det er muligt for Danmark at klare sig uden atomkraft. Hovedkravet var:

„Planlæg uden atomkraft“. Det var den største kampagne OOA til dato havde givet sig i kast med. Forarbejdet varede over et halvt år, og alle i OOA var med.

Kampagnen bestod af husstandsomdeling af 2,1 million folkepejcer „Danmark uden atomkraft“, som blev uddelt af frivillige aktivister. Samtidig arrangerede OOA – grupperne hundredvis af oplysende aktiviteter: Planche-udstillinger, høringer, debat- og filmaftener, teater, støttefester, gadeoptog, besøg på vedvarende energianlæg og meget mere.

50.000 mennesker i 15 danske byer deltog. Det skortede dog på enighed. Der var ikke absolut enighed om målene mellem alle atommodstandere.

En organisation gik ind for udnyttelse af atomkraft, da de hævdede, at atomkraft forurenede mindre end kulfyrede kraftvarmeværker.

Men de overså at:

- 1.** Man havde endnu ikke forsket i alternativer energikilder.
- 2.** Vindmøller som erstatning kun var i sin spæde vorden.
- 3.** Naturgas som energikilde endnu ikke var seriøst undersøgt.
- 4.** Lagring af atomaffald endnu ikke var og næppe nogensinde bliver løst.
- 5.** Atomkraftværkernes eksistens var en forudsætning for produktion af atomvåben.

På et pressemøde i København den 31. januar 1974 trådte OOA for første gang offentligt frem. De fremførte kravet om 3 års udsættelse af atomkraftbeslutningen med den begrundelse, at en lang række problemer omkring atomkraft og energipolitik var uafklarede.

Modstanden mod en hastværksbeslutning om atomkraft vandt hurtigt tilslutning i befolkningen, og der opstod mange OOA – grupper over hele landet.

Særligt aktive var grupperne i nogle af de områder, hvor man ville bygge de første værker. Samtidig forstærkede elværkerne deres reklamekampanjer overfor befolkningen, og øgede presset på politikerne for at få taget en beslutning – her og nu.

OOAs arbejde de første 2 år var stærkt præget af at påvirke energilovgivningen.

Det lykkedes at få flyttet beslutningen om atomkraft fra at være en ren administrativ sag til at blive en politisk beslutning i Folketinget.

Da Barsebäckværkets første reaktor, kun 20 km fra København, blev taget i brug fik Danmark atomkraft. I foråret 1976 blev „atom-anlægsloven“ vedtaget. Denne lov sagde bl.a., at folketinget skulle træffe beslutning om opførelse af hver enkelt reaktor, affalds- og andre atomare anlæg, og give reglerne for godkendelse og drift.

Den kunne dog ikke træde i kraft, før folketinget havde afgjort, om Danmark overhovedet skulle have atomkraft.

Dette skulle ske ved at tage stilling til den såkaldte „ikrafttrædelseslov“, som kun havde til formål at sætte „atomanlægsloven“ i kraft.

Regeringen og det politiske flertal i folketinget var i foråret 1976 indstillet på, at nu skulle atomkraftspørgsmålet afklares.

OOA gik ud i en stor folkelig mobilisering. Ca. 800.000 aviser blev uddelt over hele landet, og på 6 uger blev der indsamlet 170.000 underskrifter med et krav om, at beslutningen skulle udskydes.

Underskriftindsamlingen blev i sommeren 1976 fulgt op af en massiv kampagne for at få folk til at bruge solmærket



I kampagneperioder kunne dette mærkat ses overalt. Blot et af de mange beviser på, at den danske befolkning støttede anti-atomkampagnerne, at danskeren var imod atomkraft.

Et synligt vink med en vognstang til politikerne. De var desværre længe om at få øje på vognstangens betydning.

„Atomkraft? – Nej tak“

Hen på sommeren viste opinionsundersøgelser, at der nu var folkeligt flertal mod atomkraft i Danmark. Den 10. august meddelte regeringen, at beslutningen blev udskudt på ubestemt tid.

Begrundelsen for denne pludselige kovending var især det uløste affaldsproblem.

I oktober måned færdiggjorde en gruppe uafhængige forskere en „Alternativ Energiplan“ uden atomkraft, som OOA og OVE (Organisationen for Vedvarende Energi) udgav i fællesskab. I forbindelse med udgivelsen lavede OOA en oplysningskampagne.

I foråret var der pinsemarch ved den dansk-tyske grænse i protest mod planer om atomkraftværker i Vadehavet. I hele 1977 var mange aktiviteter rettet mod det svenske atomkraftværk Barsebäck. Der var oplysningskampagner, demonstrationer, fakkeltog, Barsebäck-march, underskriftindsamling og meget andet.

Det var året, hvor Barsebäckværkets 2. reaktor blev taget i brug.

Atomkrafttilhængerne pressede igen på for at få gennemtrumfet en beslutning om indførelse af atomkraft. Elværkerne gik ud i en ny „charmeoffensiv“, mens folketinget diskuterede store offentlige investeringer i naturgasnettet – med stor fare for politiske studehandler om atomkraftens indførelse i Danmark. OOA gik derfor i foråret ind i en ny kampagne.

Med korte mellemrum udsendtes 3 uddelingsaviser. I pinsen blev der rundt om i landet afholdt „energistævner“ med oplysning og underholdning. 125 faglige organisationer, foreninger og arbejdspladser bakkede op bag protesttoget.

Samme dag udtalte miljøminister Erik Holst om Barsebäck-værket:

”Vi er ikke glade for det, det burde ikke ligge der“.

Stadig flere faglige organisationer, hvis medlemmer vil være særligt udsatte ved en Barsebäck-ulykke, nægtede på deres medlemmers vegne at medvirke i et beredskab.

Den 4. oktober - dagen før den nye firkløverregering tiltrådte – offentliggjorde OOA kampagneavisen

„Opgiv atomkraften“. I den viste en ny opinionsundersøgelse at 61 % sagde nej til atomkraftens indførelse i Danmark.



Årets mest slagkraftige manifestation kom til udtryk sidst i august. Her samlede to store atomkraftmarcher knapt 50.000 mennesker.

Fra to af de planlagte steder for danske atomkraftværker Gyllingnæs og Stevns, gik marcherende til henholdsvis Århus og København, og det var uden tvivl medvirkende til, at regeringen (S & V) et par dage efter meddelte, at atomkraftbeslutningen var udsat endnu en gang.

Det man frygtede skete

derfor protesterede 312.000 danskere mod atomkraft.

Den 29. marts 1979 skete der et alvorligt uheld på det amerikanske atomkraftværk „Tremileøen“ ved Harrisburg.

Det satte fornyet skub i debatten om atomkraft og medførte en lang række aktiviteter.

Den 6. april blev der med få dages varsel afholdt demonstrationer med 25.000 deltagere i København og Århus mod Barsebäck-værket.

En underskriftindsamling for at få Barsebäck-værket lukket indbragte 312.000 underskrifter i løbet af 5 uger.

Den 18. april blev der igen demonstreret. Presset mod den danske regering for et krav til Sverige om lukning af Barsebäck-værket tog til i styrke.

Den 10. oktober 1981 gik ca. 25.000 mennesker i protesttog mod Barsebäck-værket gennem Københavns gader.

Kun 22 % sagde ja. Danmarks Geologiske Undersøgelser offentliggjorde i december en sønderlemmende kritik af elværkernes undersøgelser om deponering af atomaffald i jyske salthorste.

I en storm af protester indledte det svenske atomaffaldsskib „Sigyn“ i januar 1983 sin sejlads med brugt atombrændsel fra Sverige til det franske oparbejdningsanlæg La Hague.

OOA startede en underskriftindsamling imod „Sigyn“ og fik samlet knap 82.000 underskrifter, som blev afleveret til den svenske regering i juni.

I efteråret udkom „Energi for fremtiden – en alternativ energiplan“ udarbejdet af en gruppe forskere. OOA fremstillede en populæruddgave af planen (i pjeceform), som blev uddelt forskellige steder bl.a. ved Elsam's halvårsmøde i november og senere til samtlige kommunalbestyrelsesmedlemmer.

Samtidig producerede OOA også „Kul-avisen“, som gør opmærksom på problemerne ved kulfyring på store kraftværker, samt peger på alternativer.

I forbindelse med den internationale forsuringsuge gik OOA sammen med NOAH, Natur & Ungdom om en kampagne om syreregn og andre forureningsproblemer i forbindelse med kulfyring.

Kampagnens slogan var:

„Stop kullene, drop atomkraften, skab et levende miljø“.

I efteråret startede OOA en kampagne, med sloganet „Tag atomkraften af bordet – ophæv atomzonerne“.

Kampagnen bestod bl.a. i uddeling af 50.000 foldere til samtlige husstande. I foråret følger OOA sammen med NOAH og Natur & Ungdom forsuringskampagnen fra 1984 op med en større forsuringskampagne.

Sloganet var „Hvis skoven dør – dør mennesket“

Avisen: „Hvis skoven dør“ udkom i 130.000 eksemplarer. En måned senere vedtog folketinget at ophæve restriktionerne og frigive de 15 pladser, der var reserveret til atomkraftværker.

OOA udgav sammen med OVE og NOAH-Århus i efteråret en ny uddelingsavis „Ud af kul-alderen“ i 120.000 eksemplarer.

Den 22. april 1986 fremsatte Socialdemokratiet et forslag i folketinget om lukning af Barsebäck-værket.

Atomkraftværkerne er sikre

udslip er ikke muligt – igen en hul løgn

Den 26. april skete en stor og meget alvorlig ulykke på atomkraftværket Tjernobyl i Sovjet. Ulykken fik store eftervirkninger i store dele af Europa, både miljømæssigt og politisk. OOA fik travlt med at skaffe og viderebringe oplysninger.

Der var en sand storm af henvendelser fra journalister og bekymrede folk. Danmark slap forholdsvist let og var nok det land i Europa der blev mindst radioaktivt forurenset.

Den 23. maj vedtog et flertal i folketinget (bestående af Radikale, SF, VS og Socialdemokratiet) beslutningsforslaget, der pålagde den danske regering om snarest at rette henvendelse til den svenske regering med anmodning lukning af atomkraftværket Barsebäck.

Anmodningen fra den danske regering blev sendt i juni.

På baggrund af Tjernobyl-ulykken besluttede OOA at starte en kampagne for at få lukket atomkraftværkerne, der lå mindre end 150 km. fra Danmark, i vore nabolande (dvs. Sverige, DDR og Vesttyskland).

Kampagnens slogan var: „Strålende naboer – ellers tak“

Under kampagnen samlede OOA 162.000 underskrifter for lukningen af disse atomkraftværker. Underskrifterne blev afleveret til de respektive landes ambassader i forbindelse med en demonstration i København i efteråret.

Herefter sendte OOA delegationer til nabolandenes regeringer med krav om at lukke deres atomkraftværker nær Danmark og opfordring til udarbejdelse af energiplaner uden atomkraft.

I december afleverede OOA et notat til miljøministeren, hvori det blev dokumenteret, at Barsebäck-værket kunne lukkes med det samme, – uden at der ville blive mangel på strøm i Sydsverige.

FNs kommission for miljø og udvikling udsendte i foråret rapporten – „Vor fælles fremtid“. Den satte gang i miljødebatten verden over. OOA foretog i løbet af året flere „civil ulydigheds – aktioner“ i protest mod, at svenskerne endnu ikke havde lukket Barsebäck.

Der blev aktioneret ved Barsebäck-værket, ved Sydkrafts kontor (ejerne af Barsebäck-værket) i Malmø og ved den svenske ambassade i København.

Folketinget besluttede den 29. marts 1985 at tage atomkraften ud af dansk energiplanlægning.

I januar var der kraftige protester mod atomtransporter til og fra Sverige.

Der gik rygter om, at landevejstransporten af det lavradioaktive, men farlige atombrændsels-materiale, skulle gå igennem Danmark.

Enden på „historien“ blev, at atomtransporten blev sejlet uden om Danmark. OOA krævede sammen med NOAH og Greenpeace et folketingsforbud mod transit-transporter af atomare materialer gennem Danmark.

OOA fortsatte presset på den svenske og danske regering for at få lukket Barsebäck. Bl.a. fornyede OOA dokumentationen, der viste, at det var forsyningsmæssigt muligt at lukke værket umiddelbart.

De nye beregninger viste, at Sydsverige kunne klare el-forsyningen helt uden strøm fra Barsebäck. Den svenske Riksdag tog en ny beslutning i juni, om at lukke to atomreaktorer i 1995/96. Det skulle være én på Ringhals- og én på Barsebäck-værket.

Der er fire reaktorer på Ringhals- og to reaktorer på Barsebäck-værket.

Den danske regerings henvendelse fra juni 1986 var fortsat ubesvaret. I december besatte OOA-aktivister i 36 timer den svenske ambassade i København i protest mod „Sigyn’s“ sejlads med højradioaktivt atombrændsel i danske farvande.

I foråret 1989 gav arbejdet mod elværkernes planer om udbygning med nye kulkraftværker resultat. Energiministeren indførte et midlertidigt stop for udbygning af Skærbæk-værket. Der skulle bruges mere naturgas i stedet – også til el-produktion.

OOA opprioriterede arbejdet for små lokale kraftvarmeværker, hvor naturgassen kan bruges sammen med de vedvarende energikilder. Sammen med den svenske søsterorganisation FMKK udgav OOA en oplysningsavis.

„Energi och Miljö“. Avisen blev husstandsomdelt i 20.000 eksemplarer i Barsebäck-værkets hjemkommune.

Protester på internationalt plan

I efteråret arrangerede OOA i samarbejde med Next Stop Sovjet en uge med protestaktioner i København og ved Barsebäck-værket imod Barsebäck, med bl.a. uddeling af materiale ved indfaldsvejene til København og ved S-togs stationer.

Den direkte årsag var den fire dage lange Tjernobyl-march i Sovjet, hvor aktionerne i København var en slags parallel-aktion hertil.

Kontakterne mellem miljøorganisationerne i Øst og Vesteuropa var i løbet af året blevet stadigt hyppigere. OOA opprioriterede det internationale samarbejde imod atomkraften.

I februar 1990 startede OOA sammen med NOAH og OVE en indsamling af penge og kontormateriel til den polske miljøbevægelse „Polish Ecological Club“.

Den direkte anledning var den polske regerings planer om at bygge et „forældet“ atomkraftværk i Zarnowiec, nær havnebyen Gdansk.

En række hidtil hemmeligholdte uheld og nærved – katastrofer på vor østtyske „strålende nabo“ – atomkraftværket i Greifswald – blev afsløret.

OOA krævede atter værket lukket og kritiserede den danske regering for passivitet.

I februar sendte OOA en opfordring til Nordisk Råd om et fælles-nordisk krav om lukning af atomkraftværkerne: Greifswald i Øst-tyskland, Ignalina i Litauen og Barsebäck i Sverige.

I april offentliggjorde regeringen sin ny energihandlingsplan

„Energi 2000“. Planen er et markant sporskifte i dansk energiplanlægning, idet den er verdens første officielle energiplan, der dokumenterer, at det er muligt at halvere energiforbruget og mere end halvere udslippet af kuldioxid i løbet af 40-50 år.

Foranstaltninger, som anbefales i Brundtland – rapporten, og som OOA og en række energiforskere har arbejdet for gennemførelse af i årevis. OOA vil benytte planen som murbrækker for endnu mere vidtgående – og helt nødvendige – målsætninger om nedbringelse af energiforbruget, kuldioxid-udslippet og de andre miljøbelastninger fra energiproduktionen.

I juli deltog OOA i et stort Østersøtræf på Bornholm.

Her var samlet ca. 2.000 miljø- og fredsaktivister fra landene omkring Østersøen. Der blev bl.a. stillet krav om lukning af værkerne i Barsebäck, Greifswald, Ignalina, Tjernobyl samt det ikke færdigbyggede værk i Zarnowiec.

I august opfordrede formanden for Dansk Metalarbejderforbund, Georg Poulsen, til ny debat om atomkraft i Danmark. Bl.a. Jyllands Posten og partiet CD støttede straks forslaget.

Opfordringen blev begrundet i konflikten Irak-Kuwait og i problemerne omkring drivhuseffekten.

Sidst på sommeren blev Greifswaldværket lukket af sikkerhedsmæssige årsager og i Polen blev planerne om at færdigbygge Zarnowiecværket skrinlagt.

Et af mange resultater af det årelange, utrættelige arbejde og de talrige demonstrationer mod atomkraft og atomvåben blev, at Danmark ikke fik indført atomkraft, og at intet land må medføre atomvåben i Danmark.

At dette ikke overholdtes blev bevist ved de amerikanske flys nødlandinger og nedstyrtninger på Grønland, og at atomubåde har brugt Grønland som base.

Omladninger af atomvåben i rum sø inden besøg i danske havne har givetvis fundet sted, men er vanskelige at bevise.

Men Danmark blev erklæret for atomvåbenfri zone, hvilket betyder, at stormagter ikke må medføre eller bruge atomvåben på dansk område.

Ikke-voldelig aktion mod tysk atomkraftværk

I det sydvestlige hjørne af Vesttyskland, der hvor Schweiz, Frankrig og Tyskland støder op mod hinanden blev det i 1973 kendt, at man havde planlagt opførelse af et atomkraftværk i vinområdet Wyhl.

Møder, protestdemonstrationer, blandt andet med protesttog med traktorer blev afholdt, men var uden virkning.

Den 17. februar begyndte man at fælde træerne i skoven, hvor atomkraftværket skulle opføres. Alt var planlagt i detaljer fra myndighedernes side, for allerede dagen efter skulle gravemaskinerne i gang.

Men flere hundrede mennesker var mødt frem og satte sig foran gravemaskinerne. Folk blev på byggepladsen for at holde vagt og overnattede i medbragte telte.

Den 20. februar slog politiet til med den sædvanlige politivold, som er international. Bidske hunde, vandkanoner og knippelsuppe, samtidigt med at teltene blev ødelagt. 54 af de 150 blev arresteret, men selv om 66 % af demonstranterne var lokale vinbønder, slæbte politiet af med folk, der ikke var fra området.

Den 23. ende mødte folk op fra hele Vesttyskland, Schweiz og Frankrig og man gik straks i gang med at bryde det tre m. høje hegn, der omgav pladsen, ned.

Tre dage senere kørte gravemaskinerne væk.

Det massive opbud af ikke-vold aktivister var alligevel for stort et udsnit af en vælgerskare.

Organisationen OOA lukkede og slukkede den 31. maj år 2000, på grund af svigtende medlemstilgang.